FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(första avdelningen i utökad sammansättning)
den 8 juli 1998 *

I mål T-232/95,

Committee of European Copier Manufacturers (Cecom), sammanslutning bildad enligt tysk rätt, Köln (Tyskland), företrädd av advokaterna Dietrich Ehle och Volker Schiller, Köln, delgivningsadress: advokaten Marc Lucius, 6, rue Michel Welter, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av Antonio Tanca, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna Hans-Jürgen Rabe och Georg M. Berrisch, Hamburg, delgivningsadress: generaldirektören Alessandro Morbilli, Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av artikel 3 andra stycket i rådets förordning (EG) nr 2380/95 av den 2 oktober 1995 om införandet av en slutgiltig antidumpningstull på import av skrivpapperskopiatorer med ursprung i Japan (EGT L 244, s. 1),

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf, samt domarna C. W. Bellamy och R. M. Moura Ramos,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 25 november 1997,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Efter en begäran av Committee of European Copier Manufacturers (kommittén för europeiska kopieringsapparatsfabrikanter, nedan kallad Cecom) som ingavs i juli 1985 antog kommissionen den 21 augusti 1986 förordning (EEG) nr 2640/86 om införande av en preliminär antidumpningstull på skrivpapperskopiatorer med ursprung i Japan (EGT L 239, s. 5).

2 Den 23 februari 1987 antog rådet förordning (EEG) nr 535/87 av den 23 februari 1987 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av skrivpapperskopiatorer med ursprung i Japan (EGT L 54, s. 12, nedan kallad förordning nr 535/87).

3 Efter publicering i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 27 augusti 1991 (EGT C 222, s. 2) av ett meddelande om förestående upphörande av gällande antidumpningsåtgärder avseende vissa skrivpapperskopiatorer med ursprung i Japan begärde Cecom att kommissionen skulle göra en översyn av de ifrågavarande åtgärderna i enlighet med föreskrifterna i artikel 15.3 i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 98, nedan kallad 1988 års grundförordning).

4 Genom ett meddelande som offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 11 februari 1992 (EGT C 33, s. 4), tillkännagav kommissionen att den hade för avsikt att göra en översyn av de antidumpningsåtgärder som hade införts genom förordning nr 535/87.

5 Den 16 juli 1992 begärde Cecom att översynen skulle utsträckas till att omfatta även skrivpapperskopiatorer med en kapacitet på mer än 75 A4-sidor i minuten, vilka inte omfattades av den antidumpningstull som hade införts genom förordning nr 535/87 (artikel 1.4 första strecksatsen i nämnda förordning).

6 Genom ett meddelande som offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 14 augusti 1992 (EGT C 207, s. 16) tillkännagav kommissionen att den skulle inleda ett översynsförfarande enligt artiklarna 14 och 15 i 1988 års grundförordning. Enligt artikel 15.3 i nämnda förordning förblev åtgärderna i kraft medan översynen pågick.

7 Med stöd av den översyn som avsåg perioden från den 1 juli 1991 till den 30 juni 1992 och med beaktande av det förslag som kommissionen avgivit efter samråd med rådgivande kommittén antog rådet förordning (EG) nr 2380/95 av den 2 oktober 1995 om införandet av en slutgiltig antidumpningstull på import av skrivpapperskopiatorer med ursprung i Japan (EGT L 244, s. 1, nedan kallad

förordning nr 2380/95). Den antidumpningstull som införts genom förordning nr 2380/95 skall även tillämpas på skrivpapperskopiatorer med en kapacitet på mer än 75 A4-sidor i minuten.

8 Enligt artikel 3 andra stycket i förordning nr 2380/95 skall denna "upphöra att gälla två år efter ikraftträdandet bortsett från att den, om en översyn av de åtgärder som vidtagits genom denna förordning fortfarande inte har avslutats den dagen, skall fortsätta att gälla till dess att översynen slutförts".

9 I detta avseende nämns följande i punkt 103 i övervägandena i ingressen till samma förordning:

"Beträffande åtgärdernas tillämpningstid påpekade rådet att avsevärda förseningar uppstått i behandlingen av fallet på grund av [att] det varit ovanligt invecklat i många avseenden: För det första gick det nästan sex månader mellan kommissionens meddelande om sin avsikt att utföra en översyn av åtgärderna och det faktiska inledandet av den översynen. Sedan tog det mer än tre år att genomföra själva översynen, som inleddes den 14 augusti 1992. Den ursprungliga antidumpningstullen på import av PPC-apparater från Japan fortsatte att gälla hela denna tid i överensstämmelse med artikel 15.3 i [grundförordningen]. Under dessa exceptionella omständigheter anser rådet det därför rimligt att de ny[a] åtgärdernas tillämpningstid begränsas till en tid av två år efter ikraftträdandet om inte annat sägs i de gällande bestämmelserna om översyn."

Förfarande och parternas yrkanden

10 Det är mot denna bakgrund som sökanden genom att den 19 december 1995 inge ansökan till förstainstansrättens kansli har väckt förevarande talan.

11 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning.

12 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid offentligt sammanträde den 25 november 1997.

13 Sammanträdet ägde rum inför första avdelningen i utökad sammansättning under deltagande av ordföranden A. Saggio samt domarna B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, R. M. Moura Ramos och J. Pirrung. På grund av A. Saggios utnämning till generaladvokat vid domstolen den 4 mars 1998 har de tre domare som har undertecknat denna dom deltagit i överläggningen i enlighet med artikel 32.1 i rättegångsreglerna.

14 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— förplikta kommissionen och rådet att utge antidumpningskommitténs och rådets sammanträdesprotokoll avseende antagandet av förordning nr 2380/95,

— ogiltigförklara artikel 3 andra stycket i förordning nr 2380/95,

— i den mån som det är erforderligt, besluta att den antidumpningstull som införts genom artikel 1 i förordning nr 2380/95 upprätthålls till dess att de behöriga institutionerna har vidtagit de åtgärder som följer av förstainstansrättens dom,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

15 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 3 andra stycket i förordning nr 2380/95

Grunden att rådet inte skulle vara behörigt att anta antidumpningsåtgärder med en tillämpningstid av mindre än fem år

Parternas argument

16 Denna grund består av två delar.

17 Med den första delgrunden gör sökanden gällande att artikel 15.1 i 1988 års grundförordning har åsidosatts. Av den klara och ovillkorliga ordalydelsen av denna bestämmelse i vilken föreskrivs att "antidumpnings-... tullar och ... [skall] upphöra att gälla fem år efter den dag de trädde i kraft eller senast modifierades eller bekräftades", framgår att den med rättsligt bindande verkan lägger fast tillämpningstiden för antidumpningsåtgärderna och början av tillämpningsperioden, även för det fall att antidumpningsåtgärderna bekräftas i ett översynsförfarande. Den i artikel 3.2 i förordning nr 2380/95 föreskrivna begränsningen av tillämpningstiden för antidumpningstullarna till två år är rättsstridig, eftersom rådet inte har behörighet

att avvika från tillämpningsperioden på fem år vid ändring eller bekräftelse av antidumpningsåtgärder i samband med översynsförfaranden.

18 Denna tolkning av artikel 15.1 i 1988 års grundförordning bekräftas vid en undersökning av dess tillkomsthistoria och av syftet med bestämmelsen. I den mån som man vid tolkningen av denna entydiga bestämmelse överhuvudtaget kan gripa tillbaka på dess tillkomsthistoria, erinrar sökanden om att det i den gamla Överenskommelsen om genomförande av artikel VI i det Allmänna tull- och handelsavtalet (nedan kallad antidumpningskodexen) som godkändes på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 80/271/EEG av den 10 december 1979 om slutande av de multilaterala avtal som är resultatet av handelsförhandlingarna 1973-1979 (EGT L 71, s. 1, svensk specialutgåva, område 11, volym 9, s. 3 och s. 92) visserligen inte fastställs någon bestämd tillämpningstid för antidumpningstullar, men att det i artikel 9 i överenskommelsen föreskrivs att "[e]n antidumpningstull ... endast [skall] gälla så länge och i den utsträckning det är nödvändigt för att motverka dumping som orsakar skada." Gemenskapslagstiftaren har följaktligen fastställt en tidsrymd om fem år såsom nödvändig för att undanröja de skadliga effekterna av dumpning och återupprätta normala konkurrensförhållanden. Detta konstaterande bekräftas av punkt 28 i övervägandena i ingressen till 1988 års grundförordning där det nämns att "[d]et är nödvändigt att föreskriva att antidumpningsåtgärder och utjämningsåtgärder efter viss tid skall upphöra att gälla om fortsatt behov av dem inte kan visas".

19 Sökanden drar därav slutsatsen att artikel 15.1 i 1988 års grundförordning innehåller såväl en minimitid som en maximitid för en antidumpningsåtgärd. Syftet med minimitiden är att försvara och ge ett rättsligt skydd åt gemenskapsindustrin som i regel redan innan antidumpningsåtgärderna vidtas har vållats avsevärd skada. Samma skyddstid på fem år är också motiverad när det efter utgången av denna tidsrymd visar sig att importörerna inte har övergett dumpningen och att skadeverkningarna fortsätter.

20 Vidare har rådet i sin tidigare praxis i enlighet med artikel 15.1 i 1988 års grundförordning alltid fastställt tillämpningstiden för antidumpningsåtgärderna till fem

år, även när dessa har bekräftats efter ett långvarigt översynsförfarande (se bland annat den förordning som var föremål för bedömning i förstainstansrättens dom av den 2 maj 1995 i de förenade målen T-163/94 och T-165/94, NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet, REG 1995, s. II-1381).

21 När det i artikel 15.3 i 1988 års grundförordning föreskrivs att den ursprungliga antidumpningstullen skall förbli i kraft medan översynen pågår är detta en risk som enligt gemenskapslagstiftarens uttryckliga vilja skall bäras av de exportörer som är ansvariga för dumpningen. Samma sak gäller enligt artikel 15.4 i 1988 års grundförordning beträffande översynsförfaranden som pågår mot slutet av den ursprungliga giltighetstiden för antidumpningsåtgärderna. Följaktligen kan tillämpningstiden i motsats till vad som anges i punkt 103 i övervägandena till ingressen i förordning nr 2380/95 inte bero på hur länge översynen pågår, eftersom denna beror på en rad omständigheter som gemenskapsindustrin inte har något inflytande över.

22 Slutligen kan de "exceptionella omständigheter" som rådet åberopar i vart fall inte motivera begränsningen av tillämpningstiden för antidumpningsåtgärderna för skrivpapperskopiatorer med en kapacitet på mer än 75 A4-sidor i minuten, eftersom en antidumpningstull infördes för dessa kopiatorer för första gången genom förordning nr 2380/95.

23 Genom den andra delgrunden har sökanden gjort gällande att begränsningen av tillämpningstiden för antidumpningsåtgärderna innebär ett åsidosättande av de rättsregler som införts genom grundförordningarna avseende antidumpning och särskilt vad gäller fördelningen av rättigheter och skyldigheter mellan gemenskapsindustrin och de företag som ägnar sig åt dumpning. Sökanden har i detta avseende hänvisat till bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 3283/94 av den 22 december 1994 om skydd mot dumpad import från länder som inte är

medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 349, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 34, s. 14, nedan kallad 1994 års grundförordning) och påpekat att de tidigare grundförordningarna innehöll liknande bestämmelser.

24 Sökanden har i detalj beskrivit gången för förfarandet som gemenskapsindustrin kan använda sig av för att göra sina rättigheter gällande genom att inge klagomål (artikel 5 i 1994 års grundförordning) eller begära översyn (artikel 11 i 1994 års grundförordning). Klagomålet och/eller begäran om översyn skall innehålla tillräckliga bevis för att motivera att ett förfarande påbörjas, varvid initiativet och bevisbördan åvilar på gemenskapsindustrin. När en slutgiltig antidumpningstull väl har införts framgår det av artikel 11.2 i 1994 års grundförordning att gemenskapsindustrin är skyddad mot dumpning under en period på fem år, om inte ett översynsförfarande påbörjas.

25 Under femårsperioden, räknat från dagen för ikraftträdandet av de slutliga antidumpningsåtgärderna, ligger initiativet och bevisbördan enligt artikel 11.3 i 1994 års grundförordning på de dumpande företagen.

26 Genom att reducera tillämpningstiden för antidumpningsåtgärder till två år har rådet rubbat balansen mellan rättigheter och skyldigheter för gemenskapsindustrin och de dumpande företagen som har upprättats genom grundförordningen. Den omständigheten att gemenskapsindustrin är tvungen att ta initiativ till en begäran om översyn efter omkring ett år innebär att minskningen av tillämpningstiden för antidumpningsåtgärder kränker gemenskapsindustrins rättsskydd och medför en orättvis omkastning av ansöknings- och bevisbördan till nackdel för denna.

27 Rådet bestrider sökandens tolkning av ordalydelsen av artikel 15.1 i 1988 års grundförordning. Då det av ordalydelsen av den bestämmelse klart framgår att antidumpningsåtgärderna skall upphöra att gälla senast efter fem år kan de inte tolkas på så sätt att den fastställer en minsta tillämpningstid för antidumpningstullar.

28 Denna tolkning bekräftas av bestämmelsens tillkomsthistoria. Innan rådets förordning nr 2176/84 av den 23 juli 1984 om skydd mot import som är föremål för dumpning eller subventioner från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 201, s. 1, nedan kallad 1984 års grundförordning) antogs innehöll grundförordningarna överhuvudtaget inga särskilda bestämmelser om tidslängden av antidumpningsåtgärderna, vilket innebar att rådet fritt kunde fastställa en sådan tidslängd. Under denna period tidsbegränsade rådet i praxis i allmänhet inte antidumpningsåtgärderna, vilket medförde att de förblev i kraft ända till dess att exportörerna begärde en översyn. Vissa exportörer glömde emellertid bort att begära en översyn eller hade inte något intresse av att göra detta på grund av att de inte längre exporterade till gemenskapen. Det är skälet till att artikel 15.1 i 1984 års grundförordning infördes. Denna bestämmelse motsvarar artikel 15.1 i 1988 års grundförordning. Syftet med bestämmelsen framgår av punkt 34 i övervägandena i ingressen till 1984 års grundförordning, som motsvarar punkt 28 i 1988 års grundförordning: "Det är nödvändigt att föreskriva att antidumpningsåtgärder och utjämningsåtgärder efter viss tid skall upphöra att gälla om fortsatt behov av dem inte kan visas."

29 Rådet anser att det av rättssäkerhetsskäl och för att säkerställa ett minimiskydd för gemenskapsindustrin finns skäl att principiellt föreskriva en tillämpningstid om fem år när antidumpningsåtgärder vidtas första gången så att gemenskapsindustrin skyddas åtminstone under denna tidslängd, vilken i allmänhet förlängs med tillämpningstiden för tillfälliga antidumpningsåtgärder. Dessa synpunkter gör sig inte gällande då en översyn påbörjas, eftersom gemenskapsindustrin i detta fall redan har skyddats sedan en viss tid. Då de ursprungliga antidumpningsåtgärderna vidare förblir i kraft under hela översynsförfarandet skyddas gemenskapsindustrin även under hela tiden detta förfarande pågår. I det förevarande fallet har de genom

förordning nr 537/87 införda antidumpningstullarna, till följd av införandet av antidumpningstullarna genom förordning nr 2380/95, i själva verket förlängts med fem år och åtta månader.

30 Gemenskapsinstitutionernas tidigare praxis beträffande fastställelsen av tillämpningstiden för antidumpningsåtgärder som beslutas efter en översyn kan, i motsats till vad sökanden hävdat, inte anses vara bindande för rådet.

31 Slutligen utgör den omständigheten att det är första gången som en antidumpningstull införs på skrivpapperskopiatorer med en kopieringshastighet av mer än 75 A4-sidor i minuten genom förordning nr 2380/95 inte heller något hinder mot att tillämpningsperioden för förordningen har fastställts till mindre än fem år (se punkt 15 i övervägandena i ingressen till förordningen).

32 Beträffande den andra delgrunden har rådet gjort gällande att fastställelsen av en tvåårig tillämpningstid för den antidumpningstull som har införts genom förordning nr 2380/95, i motsats till vad sökanden har hävdat, inte skapar en situation där det inte råder jämlikhet i medel mellan de japanska exportörerna och gemenskapsindustrin.

33 Gemenskapsindustrin har nämligen dragit nytta av det ytterligare skydd som har uppkommit på grund av att antidumpningstullen har förblivit i kraft under hela den period som översynen har pågått.

34 För de japanska exportörerna har den fortsatta giltigheten under översynen av antidumpningstullen som infördes genom förordning nr 535/87 i gengäld medfört en inte försumbar olägenhet, eftersom de först var tvungna att invänta utgången av översynsförfarandet och därefter ytterligare ett år innan de själva kunde begära en översyn.

Förstainstansrättens bedömning

35 Inledningsvis finns det skäl att fastställa att även om förordning nr 2380/95 antogs efter ikraftträdandet av 1994 års grundförordning den 1 januari 1995, framgår det av artikel 24 i den sistnämnda förordningen att 1988 års grundförordning skall fortsätta att tillämpas på översynsförfaranden som påbörjats före den 1 september 1994. Då förordning nr 2380/95 antogs efter avslutandet av ett översynsförfarande som påbörjades i augusti 1992 måste dess lagenlighet följaktligen bedömas med utgångspunkt i bestämmelserna i 1988 års förordning.

36 I artikel 15.1 i 1988 års grundförordning föreskrivs att "antidumpnings-... tullar ... [skall] upphöra att gälla fem år efter den dag de trädde i kraft eller senast modifierades eller bekräftades".

37 En bokstavstolkning av denna bestämmelse enligt vilken antidumpningstullar skall "upphöra att gälla" efter en period på fem år leder för det första till att den fastställer ett automatiskt upphörande av dessa tullar och inte en obligatorisk minimitid för tillämpning av antidumpningstullar.

38 I motsats till vad sökanden har hävdat motsägs denna bokstavstolkning inte av bestämmelsens tillkomsthistoria.

39 En bestämmelse som motsvarar bestämmelsen i 1988 års grundförordning intogs nämligen för första gången i antidumpningsregleringen genom artikel 15.1 i 1984 års grundförordning. Att det i punkt 34 i övervägandena i ingressen till den sistnämnda förordningen, som är identisk med punkt 28 i övervägandena i ingressen till 1988 års grundförordning, anges att "[d]et är nödvändigt att föreskriva att antidumpningsåtgärder och utjämningsåtgärder efter viss tid skall upphöra att gälla om fortsatt behov av dem inte kan visas" bekräftar i realiteten endast att denna bestämmelse fastställer en frist för ett automatiskt upphörande av antidumpningstullar.

40 I artikel 9 i den gamla antidumpningskodexen, som var i kraft vid den tidpunkt då 1984 års grundförordning antogs, föreskrevs vidare att "[e]n antidumpningstull ... endast [skall] gälla så länge och i den utsträckning det är nödvändigt för att motverka dumpning som orsakar skada". Denna bestämmelse avser enligt sin ordalydelse dock endast den maximala tidslängden för antidumpningstullar.

41 Det finns vidare skäl att pröva om, såsom sökanden har gjort gällande, det av uppbyggnaden och syftet med artikel 15.1 i 1988 års grundförordning följer att den skall tolkas på så sätt att den fastställer en minsta obligatorisk tillämpningstid för antidumpningstullar.

42 Det skall på denna punkt noteras att artikel 15.2—15.4 i 1988 års grundförordning underförstått hänvisar till den femårsfrist som föreskrivs i artikel 15.1. Det är bland annat därför som det i artikel 15.4 stadgas följande:

"Om en översyn enligt artikel 14 pågår mot slutet av femårsperioden i fråga, skall åtgärden förbli i kraft medan översynen pågår. Ett tillkännagivande om detta skall föras in i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* före femårsperiodens utgång."

43 Såsom dessa hänvisningar utvisar grundas artikel 15.2—15.4 i 1988 års grundförordning på antagandet att fristen på fem år utgör den normala tillämpningstiden för slutgiltiga antidumpningstullar. Dessa bestämmelser kan emellertid inte tolkas på så sätt att den nämnda fristen, i strid med vad som följer av en bokstavstolkning av artikel 15.1 i förordningen, skall anses utgöra en obligatorisk minimiperiod för tillämpningen av slutgiltiga antidumpningstullar.

44 När det gäller förhållandet mellan rättigheter och skyldigheter för företag som ägnar sig åt dumpning, å ena sidan, och gemenskapsindustrin, å andra sidan, såsom det följer av grundförordningen måste det understrykas att rådet självt har hävdat att det fanns skäl att principiellt föreskriva en tillämpningstid om fem år när antidumpningsåtgärder vidtas första gången för att bereda gemenskapsindustrin ett tillräckligt skydd.

45 Det finns emellertid såsom sökanden har gjort gällande med den andra delgrunden inte något som tyder på att de bestämmelser som införts genom grundförordningen utesluter att rådet, i särskilda fall och om det finns objektiva skäl därför har rätt att fastställa en tillämpningstid som är kortare än fem år för en förordning om införande av slutgiltiga antidumpningstullar, i vart fall när det gäller antidumpningstullar som antagits efter ett översynsförfarande avseende inledningsvis beslutade åtgärder. Den behörighet att vidta antidumpningsåtgärder som rådet förfogar över enligt grundförordningen skall nämligen implicit anses omfatta behörigheten att tidsmässigt begränsa tillämpningstiden för dessa åtgärder om en sådan begränsning överensstämmer med förordningens syfte och med den fördelning av rättigheter och skyldigheter mellan de berörda parterna som gjorts i denna.

46 Med hänsyn till ovanstående överväganden skall artikel 15.1 i 1988 års grundförordning tolkas på så sätt att rådet har behörighet att skönsmässigt fastställa

tillämpningstiden för slutgiltiga antidumpningstullar som antas efter en översyn av inledningsvis beslutade åtgärder till mindre än fem år, om en sådan begränsning, på grund av att det föreligger särskilda omständigheter, utgör det bästa sättet att ta hänsyn till de skilda intressen som parterna i förfarandet har och att upprätthålla balansen mellan dessa intressen som grundförordningen syftar till att upprätta.

47 Det är viktigt att notera att den omständigheten att rådet, innan antagandet av förordning nr 2380/95, inte har utnyttjat sin behörighet att skönsmässigt fastställa tillämpningstiden för slutgiltiga antidumpningstullar som antas efter en översyn av inledningsvis beslutade åtgärder till mindre än fem år är utan betydelse och att detta enligt rådet självt i än högre grad är fallet när det är fråga om ett skön som endast kan utnyttjas när det föreligger särskilda omständigheter.

48 Det finns skäl att tillägga att i den mån som sökandens argument går ut på att bestrida att rådet i det enskilda fallet har rätt begränsa tillämpningstiden för antidumpningstullar som införts genom förordning nr 2380/95 till två år dessa bör undersökas i samband med de andra grunderna som sökanden har åberopat. Då den förevarande grunden nämligen bygger på att rådet i princip inte har behörighet att fastställa tillämpningstiden för antidumpningstullarna till mindre än fem år måste de ifrågavarande argumenten anses vara ovidkommande i förevarande sammanhang.

49 Av vad som har anförts ovan följer att talan inte kan bifallas på denna grund.

Grunden att det skulle ha skett en uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 190 i fördraget

Parternas argument

50 Sökanden har gjort gällande att även om det antas att rådet har behörighet, vilket dock bestritts, att skönsmässigt fastställa tillämpningstiden för en antidumpningsåtgärd, så har det gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att begränsa tillämpningstiden av förordning nr 2380/95.

51 Översynsförfarandet kan inte utgöra en "exceptionell omständighet" som motiverar minskningen av tillämpningstiden för antidumpningsåtgärden. Med hänsyn till att förfarandet rörande antidumpningstull på skrivpapperskopiatorer var ovanligt invecklat och de nödvändiga undersökningar som kommissionen genomförde kan man inte anse att en översyn som pågår tre år är exceptionell. Det är vidare utan betydelse om undersökning som pågår tre år är onormal eller inte, eftersom det viktiga är att tidslängden för ett översynsförfarande slutligen bestäms av gemenskapsinstitutionerna.

52 Genom att hävda att gemenskapsproducenterna är skyddade under hela den tid som översynsförfarandet pågår felbedömer rådet den rättsliga naturen hos detta förfarande. När det i artikel 15.3 i 1988 års grundförordning föreskrivs att den ursprungliga antidumpningstullen skall förbli i kraft medan översynen pågår så är detta ikraftvarande knutet till utgången av översynsförfarandet, eftersom för det fall att översynen exempelvis utmynnar i att det konstateras att exportörerna inte längre ägnar sig åt dumpning så upphävs åtgärderna och exportörerna erhåller efter ansökan därom i princip återbetalning av de antidumpningstullar som de har erlagt under den period undersökningen har pågått.

53 Sökanden har vidare bestritt rådets påstående att den tid under vilken undersökningen pågått och upprätthållandet under denna tid av antidumpningstullen som infördes genom förordning nr 535/87 har medfört en inte försumbar olägenhet för exportörerna. Exportörerna försökte genom sina interventioner göra allt som var möjligt för att förlänga den tid under vilken översynen pågick, eftersom ett snabbare genomförande av detta förfarande endast hade medfört nackdelar för dem. Exportörerna räknade med att antidumpningstullen sannolikt skulle utsträckas till att omfatta skrivpapperskopiatorer med en kopieringshastighet av mer än 75 A4-sidor i minuten och att förfarandet skulle utmynna i en höjning av antidumpningstullen. Producenterna av kopiatorer inom gemenskapsindustrin hade däremot ett särskilt intresse av att översynsförfarandet avslutades så snabbt som möjligt och att de nya antidumpningsåtgärderna antogs.

54 Eftersom dumpningen skulle elimineras för att återställa lojala och öppna marknadsvillkor och undanröja snedvridningar av konkurrensen som var följden av olagligt handelsbruk, borde endast den fråga ha varit avgörande för rådet när den gjorde sin skönsmässiga bedömning om det med hänsyn till resultaten av den genomförda översynen var nödvändigt med (nya) antidumpningsåtgärder för att motverka dumpning som orsakade skada. Med denna utgångspunkt hade rådet måst pröva om de mål som eftersträvades med antidumpningsåtgärderna skulle kunna uppnås om tillämpningstiden hade reducerats till två år.

55 Alla dessa relevanta bedömningsomständigheter borde ha föranlett rådet att fastställa en ny tillämpningstid på fem år räknat från dagen för ikraftträdandet av förordning nr 2380/95. Sökanden har i detta avseende presenterat tre grupper av argument.

56 Med den första gruppen av argument gör sökanden gällande att gemenskapsmyndigheterna, på grundval av den genomförda översynen, har kommit fram till att de japanska exportörerna hade ökat sin dumpning, att den skada som hade åsamkats gemenskapsindustrin hade förvärrats och att intresset av att bevara gemenskapsindustrin också hade blivit starkare.

57 Av gemenskapsmyndigheternas konstateranden framgår nämligen att dumpningsmarginalerna var avsevärt mycket högre för var och en av de berörda exportörerna än den ursprungliga antidumpningstullen, eftersom den vägda genomsnittliga dumpningsmarginalen var 41 procent (se punkterna 76 och 78 i övervägandena i ingressen till förordning nr 2380/95). De japanska exportörerna hade således förstärkt sin dumpning och rådet borde därför fastställt antidumpningstullar med hänsynstagande till dessa nya konstateranden.

58 Vidare har den skada som orsakats gemenskapsindustrin ökat. Såvitt avser samtliga fotokopiatorer betraktade som liknande varor har således fastställts att de främsta av gemenskapsindustrins ekonomiska nyckeltal hade försämrats markant från år 1988 fram till utgången av undersökningsperioden, vad gäller produktionen (ned med 16 procent), marknadsandelen (ned från 15,4 till 12,4 procent) och lönsamheten på försäljning av skrivpapperskopiatorer för normalt papper (ned från 11,1 till 2,7 procent) (punkterna 33 till 35 i övervägandena i ingressen till förordning nr 2380/95). Trots minskningen av exportvolymen från Japan konstaterade kommissionen dessutom betydande marginaler för försäljning till lägre priser (punkterna 42 och 43 i övervägandena i ingressen till förordningen). På grundval av dessa konstateranden kom rådet fram till slutsatsen att om den gällande antidumpningstullen skulle tillåtas upphöra skulle den väsentliga skadan som förorsakats gemenskapsindustrin förnyas (se särskilt punkterna 81 till 87 i övervägandena i ingressen till förordningen).

59 Rådet konstaterade slutligen dels ett förstärkt intresse från gemenskapens sida att bibehålla en europeisk produktion av fotokopiatorer, dels att den omständigheten att antidumpningstullarna löpte ut föranledde de japanska exportörerna att minska sin produktion i gemenskapen för att avsevärt minska sina lager i Japan och förbättra uttnyttjandet av kapaciteten där (punkt 88 och följande punkter i övervägandena i ingressen).

60 Sökanden drar därav slusatsen att de konstateranden som gemenskapsmyndigheterna själva har gjort inom ramen för översynsförfarandet tydligt hindrar varje begränsning av tillämpningstiden för antidumpningsåtgärder. Sambandet mellan dessa konstateranden och tillämpningstiden för antidumpningsåtgärderna framgår inte endast av artikel 15.1 i 1988 års grundförordning, utan består a fortiori mot

bakgrund av att dumpningen och den skada som förorsakas gemenskapsindustrin, i stället för att elimineras, avsevärt har förstärkts under tillämpningstiden för förordning nr 535/87.

61 Med den andra gruppen av argument gör sökanden gällande att rådet har felbedömt de utmärkande egenskaper som kännetecknar skrivpapperskopiatorer med en kopieringshastighet av mer än 75 A4-sidor i minuten som för första gången skyddas mot import som är föremål för dumpning genom förordning nr 2380/95. Fotokopiatorer tillhörande detta övre segment har varit föremål för en särskilt agressiv politik från de japanska exportörernas sida och den omständigheten att en antidumpningstull på detta segment av fotokopiatorer endast har införts för en tidslängd om två år måste mot denna bakgrund anses strida mot de konstateranden som gemenskapsmyndigheterna själva har gjort.

62 Sektorn som omfattar skrivpapperskopiatorer med en kopieringshastighet av mer än 75 A4-sidor i minuten är av särskild betydelse för gemenskapsproducenterna. Rådet och kommissionen har i förordning nr 2380/95 (punkterna 42 och 46 i övervägandena) fastställt att denna sektor kännetecknas av såväl en väsentlig ökning av importen som av en ökning av underprissättningen.

63 Sökanden begär inte någon "särreglering" för dessa apparater utan endast att den normala regeln i artikel 15.1 i 1988 års grundförordning tillämpas. Rådet har själv erkänt att åtgärder som införs för första gången av rättssäkerhetsskäl och minimiskyddsskäl bör ha en tillämpningstid på fem år.

64 Att rådet inte har motiverat varför det även har begränsat tillämpningstiden för antidumpningsåtgärderna avseende dessa fotokopiatorer till två år utgör vidare ett åsidosättande av artikel 190 i fördraget.

65 Slutligen har vissa japanska producenter innan ikraftträdandet av förordning nr 2380/95 anlagt stora lager av dessa fotokopiatorer för att undgå syftet med antidumpningsåtgärderna.

66 Med den tredje gruppen av argument gör sökanden gällande att begränsningen av tillämpningstiden för förordning nr 2380/95 till två år utgör ett farligt prejudikat som kan leda till en påtaglig misskreditering av antidumpningsinstrumentet. Detta gäller i än högre grad om gemenskapsinstitutionerna, trots en situation som kännetecknas av ökad dumpning, förvärrad skada och ett starkt intresse från gemenskapens sida att bibehålla en viktig industrisektor, minskar tillämpningstiden för antidumpningsåtgärderna. Detta argument bygger i motsats till vad rådet har hävdat inte på rent politiska överväganden.

67 Rådet har till en början erinrat om att det uttryckligen framgår av punkt 103 i övervägandena i ingressen till förordning nr 2380/95 att de omständigheter som föranledde rådet att undantagsvis fastställa tillämpningstiden för förordningen till två år var den synnerligen långa tid under vilken översynsförfarandet pågick och att antidumpningstullen hade förblivit i kraft under hela denna period. Förordning nr 2380/95 innebar således att tillämpningstiden för antidumpningstullen förlängdes med fem år och åtta månader så att den situation som sökanden nu befann sig i var mer fördelaktig för honom än om rådet omedelbart hade förlängt den ursprungliga antidumpningstullen med fem år.

68 Översynsförfarandet pågick verkligen ovanligt lång tid, vilket visas av det förhållandet att det förfarande som utmynnade i införande av den ursprungliga antidumpningstullen genom förordning nr 535/87 endast pågick omkring ett och ett halvt år.

69 De andra omständigheter, förutom tidslängden av översynsförfarandet, som sökanden har åberopat för att visa att tillämpningstiden för förordning nr 2380/95 inte hade bort begränsas kan inte vederlägga den bedömning som rådet gjort.

70 För det första grundas sökandens argument avseende den påstådda ökningen av dumpningen och förvärrandet av den skada som vållats gemenskapsindustrin samt förstärkningen av gemenskapens intresse väsentligen på de konstateranden som framgår av förordning nr 2380/95. Det finns emellertid inte något samband mellan dessa faktorer och fastställelsen av tillämpningstiden för den antidumpningstull som införts genom denna förordning.

71 För det andra har rådet erinrat om att det i punkt 15 i övervägandena i ingressen till förordning nr 2380/95 har redogjort för skälen till varför det inte var möjligt att besluta om en särskild reglering för skrivpapperskopiatorer för normalpapper med en kopieringshastighet av mer än 75 A4-sidor i minuten. Eftersom det inte var möjligt att fastställa en annan tillämpningstid för antidumpningstullen för dessa apparater, var det inte heller nödvändigt att ta med en särskild motivering på denna punkt i förordning nr 2380/95.

Förstainstansrättens bedömning

72 Inledningsvis kan det konstateras att sökanden inte med framgång kan hävda att den tid under vilken översynsförfarandet pågick i det förevarande fallet inte skulle

vara onormalt lång. Det är här tillräckligt att konstatera att det av artikel 7.9 i 1988 års grundförordning framgår att "[e]n undersökning skall avslutas antingen genom att den avbryts eller genom slutgiltig åtgärd. Den skall normalt avslutas inom ett år från det att förfarandet inletts". Kommissionen meddelade dock inte att den hade inlett översynsförfarandet förrän den 14 augusti 1992, det vill säga efter omkring sex månader, räknat från den 11 februari 1992 då det meddelande genom vilket kommissionen tillkännagav sin avsikt att påbörja översynsförfarandet publicerades. Översynsförfarandet varade sedan från augusti 1992 till oktober 1995, det vill säga omkring 38 månader.

73 Mot denna bakgrund finns det skäl att först undersöka om den onormalt långa tid som översynsförfarandet pågick utgjorde en omständighet som rådet hade rätt att ta hänsyn till vid fastställelsen av tillämpningstiden för den slutgiltiga antidumpningstullen som infördes efter avslutandet av översynen. Det är i detta avseende nödvändigt att fastställa vilka följder denna onormalt långa tid som översynen pågick hade för de företag som var föremål för antidumpningstullen, å ena sidan, och för gemenskapsindustrin, å andra sidan.

74 Vad gäller de företag som var föremål för antidumpningstull förblev de slutgiltiga antidumpningsåtgärderna som infördes genom förordning nr 535/87 enligt artikel 15.3 i 1988 års grundförordning i kraft under hela den tid översynen pågick. Även om den översyn som genomfördes avsåg perioden från den 1 juli 1991 till den 30 juni 1992 medförde införandet av nya slutgiltiga åtgärder genom förordning nr 2380/95 att de företag som var föremål för antidumpningsåtgärder inte förrän i oktober 1996 kunde begära att ett nytt översynsförfarande skulle påbörjas. Av artikel 14.1 i 1988 års grundförordning följer nämligen att en begäran om översyn endast kan göras "förutsatt att minst ett år har förflutit sedan undersökningen avslutades".

75 Gemenskapsindustrin åtnjöt således, till följd av den tid som översynsförfarandet pågick, skydd mot dumpning åtminstone till oktober 1996.

76 Rådet har därför med rätta ansett att den onormalt långa tid som översynsförfarandet pågick har påverkat rättsläget för parterna i förfarandet till nackdel för de företag som var föremål för antidumpningsåtgärder.

77 Den onormalt långa tid som översynsförfarandet pågick utgjorde således en omständighet som motiverade en begränsning av tillämpningstiden för den slutgiltiga antidumpningstullen som beslutades efter avslutandet av nämnda förfarande. Rådet kan inte heller anses ha överskridit sitt utrymme för skönsmässiga bedömningar då en tillämpningstid på två år för förordning nr 2380/95 var rimlig med hänsyn till den tid som översynsförfarandet hade pågått. Införandet av nya slutgiltiga åtgärder genom förordning nr 2380/95 hade nämligen till följd att gemenskapsindustrin skyddades mot dumpning ända till oktober 1997, såvida inte någon begäran om översyn av de åtgärder som hade införts genom denna förordning gjordes, det vill säga under en tidslängd av mer än fem år från upphörandet av den ursprungliga antidumpningstullen.

78 Därefter återstår att undersöka om de andra omständigheter som sökanden har åberopat borde ha föranlett rådet att, trots den onormalt långa tid som översynsförfarandet pågick, inte begränsa tillämpningstiden för förordning nr 2380/95 till två år.

79 Det finns i detta avseende för det första skäl att understryka att sökanden inte har frambringat någon som helst bevisning till stöd för sitt påstående att översynsförfarandet skulle ha förhalats av de företag som var föremål för dumpning.

80 För det andra finns det anledning att avvisa sökandens argument att de konstateranden som gemenskapsmyndigheterna kommit fram till inom ramen för undersökningen avseende dumpningen av den skada som denna hade förorsakat och gemenskapsintresset borde ha föranlett rådet att bekräfta antidumpningstullen för ytterligare en femårsperiod.

81 Det finns i detta avseende skäl att erinra om att den översyn som företagits avsåg perioden mellan den 1 juli 1991 och den 30 juni 1992. Det skall vidare erinras om att de antidumpningsåtgärder som infördes genom förordning nr 535/87 förblev i kraft under hela översynsförfarandet. Det är slutligen med stöd av de konstateranden som gemenskapsmyndigheterna kommit fram till inom ramen för undersökningen avseende dumpningen, den skada som denna orsakat och gemenskapsintresset som rådet bedömde att det fanns skäl att dels inte låta de antidumpningsåtgärder som hade införts genom förordning nr 535/87 träda ur kraft, dels bekräfta den tullsats för antidumpningstullen som fastställts genom denna förordning. Eftersom tillämpningstiden för den slutgiltiga antidumpningstullen som infördes genom förordning nr 2380/95 fastställdes till två år, skyddades gemenskapsindustrin mot dumpning under en tidslängd av mer än fem och ett halvt år efter det datum då antidumpningstullen, som infördes genom förordning nr 535/87, hade trätt ur kraft, det vill säga i februari 1992, om något översynsförfarande inte hade påbörjats.

82 Mot denna bakgrund kan sökanden inte med framgång göra gällande att de ifrågavarande konstaterandena hade bort beaktas vid fastställelsen av tillämpningstiden för de nya slutgiltiga antidumpningsåtgärderna. Det finns i detta avseende skäl att understryka att sökanden inte har begärt att tullsatsen för antidumpningstullen som fastställts för förordning nr 2380/95 skall ogiltigförklaras trots att de ifrågavarande konstaterandena var relevanta för bestämmandet av denna.

83 För det tredje har sökanden hävdat att tillämpningstiden för de nya antidumpningsåtgärderna inte borde ha begränsats, eftersom en antidumpningstull för skrivpapperskopiatorer med en kopieringshastighet av mer än 75 A4-sidor i minuten hade införts för första gången genom förordning nr 2380/95. Det är ostridigt att dessa kopiatorer inte omfattades av den antidumpningstull som infördes genom förordning nr 535/87, dels på grund av att sådan kopiatorer inte importerades från Japan vid denna tidpunkt, dels med hänsyn till att gemenskapsindustrin inte tillverkade skrivpapperskopiatorer med en kopieringshastighet av mer än 75 A4-sidor i minuten.

84 På begäran av sökanden togs även skrivpapperskopiatorer [PPC-apparater] med en kopieringshastighet av mer än 75 A4-sidor i minuten med i översynsförfarandet. På denna punkt heter det i punkt 15 tredje stycket i övervägandena i ingressen till förordning nr 2380/95:

"Att genomföra två skilda förfaranden för samma vara med ursprung i samma land skulle vara ologiskt, strida mot det system som förutses enligt [1988 års grund]förordning och leda till orimliga resultat. För PPC-apparater från Japan inleddes och genomfördes översynen av de gällande åtgärderna enligt artikel 15 även i enlighet med artikel 14 på grundval av uppfattningen att artikel 15 bör och faktiskt endast kan läsas tillsammans med artikel 14. Översyn av de gällande åtgärderna enligt dessa bestämmelser kan innebära att dessa åtgärder ändras. Om de gällande åtgärderna, efter översyn, inte kan ändras så att de också omfattar de nya typerna av samma vara skulle verkan av dessa åtgärder försämras."

85 Eftersom kopiatorer med stor kapacitet hade tagits med i översynsförfarandet med motiveringen att det skulle vara ologiskt och motverka antidumpningsåtgärdernas ändamålsenliga verkan att införa två skilda regleringar för dumpning av liknande varor från samma land, kunde rådet med rätta utgå från att tillämpningstiden för antidumpningstullen för samtliga kopiatorer som omfattades av förfarandet skulle vara identisk.

86 Eftersom förordning nr 2380/95 antogs efter avslutandet av ett översynsförfarande avseende ursprungligen införda åtgärder, vilket inte omfattade kopiatorer med stor kapacitet förrän efter sökandens uttryckliga begäran därom, har rådet inte överskridit sitt utrymme för skönsmässiga bedömningar när det antog att medtagandet av dessa kopiatorer i översynsförfarandet inte motiverade att tillämpningstiden för de nya slutgiltiga åtgärderna fastställdes till mer än två år.

87 Det finns skäl att tillägga att sökanden inte har förebringat någon bevisning som kan styrka dennes påstående att vissa japanska exportörer innan ikraftträdandet av förordning nr 2380/95 hade lagt upp stora lager av ifrågavarande kopiatorer för att kringgå antidumpningstullen. Förstainstansrätten behöver därför inte pröva om existensen av bevisomständigheter för ett försök att kringgå den för dessa kopiatorer för första gången införda antidumpningstullen hade utgjort en omständighet till vilken hänsyn borde ha tagits vid fastställelsen av tillämpningstiden för de nya slutgiltiga antidumpningsåtgärderna genom denna förordning.

88 Såvitt sökanden har gjort gällande att det har skett ett åsidosättande av artikel 190 i fördraget erinrar förstainstansrätten om att medtagandet av skrivpapperskopiatorer med en kopieringshastighet av mer än 75 A4-sidor i minuten i översynsförfarandet förklaras i punkt 15 i övervägandena i ingressen till förordning nr 2380/95 av sökandens uttryckliga begäran därom och av den omständigheten att det vore ologiskt att genomföra två skilda förfaranden för kopiatorer med ursprung i Japan. Då rådet i punkt 103 i övervägandena i ingressen till förordning nr 2380/95 (se punkt 9 ovan) har angett skälen till varför det fastställde tillämpningstiden för förordningen till två år, var rådet inte skyldigt att särskilt motivera begränsningen av tillämpningstiden för förordningen med avseende på kopiatorer med stor kapacitet.

89 För det fjärde finns det skäl att ogilla sökandens argument att begränsningen av tillämpningstiden för förordning nr 2380/95 skulle utgöra ett farligt prejudikat som kan leda till en påtaglig misskreditering av antidumpningsinstrumentet. Detta argument är nämligen inte grundat på att någon som helst rättsregel skulle ha åsidosatts. I alla händelser finns det ingen anledning att anse att begränsningen av tillämpningstiden för förordning nr 2380/95 utgör ett prejudikat som kan påverka antidumpningsåtgärdernas effektivitet, då rådet självt hävdar att dess behörighet att skönsmässigt fastställa tillämpningstiden för slutgiltiga antidumpningstullar som antas efter en översyn av inledningsvis beslutade åtgärder till mindre än fem år endast kan utövas om det föreligger särskilda omständigheter.

90 Av ovanstående överväganden följer att talan inte kan bifallas på den grunden att det har skett en uppenbart oriktig bedömning eller ett åsidosättande av artikel 190 i fördraget.

Grunden att gemenskapsindustrins rätt till försvar och de rättigheter som den har för att säkerställa antidumpningsåtgärdernas effektivitet skulle ha åsidosatts

Parternas argument

91 Sökanden har inledningsvis förklarat att de japanska exportörerna kort tid efter införandet av de slutgiltiga antidumpningstullarna på kopiatorer år 1987 i stor utsträckning hade kringgått skyddsåtgärderna genom anläggande av montageindustrier i gemenskapen (se bland annat rådets förordning (EEG) nr 3205/88 av den 17 oktober 1988 om utvidgning av den antidumpningstull som införts genom förordning nr 535/87 till att omfatta vissa skrivpapperskopiatorer för normalpapper som monteras i gemenskapen, EGT L 284, s. 36). Vidare hade exportörerna delvis tagit hänsyn till kostnaderna för antidumpningstullarna så att praktiskt taget inga prisökningar kunde konstateras på gemenskapsmarknaden. Detta framgår av kommissionens konstateranden i översynsförfarandet, enligt vilken dumpningen och underprissättningen hade förvärrats.

92 Man måste räkna med liknande åtgärder från japanska exportörer och importörer av kopiatorer i syfte att undvika prishöjningar och förlust av marknadsandelar på gemenskapsmarknaden efter bekräftelsen av antidumpningstullen i förordning nr 2380/95. Man måste även ta hänsyn till att de japanska producenterna av kopiatorer anlägger montageindustrier i andra länder i Asien, särskilt i Folkrepubliken Kina, eftersom statistiken visar en ökning av exporten från detta land till gemenskapen. Sökanden har nämligen bevis för att antidumpningstullen på de ifrågavarande kopiatorerna kringgås.

93 Mot denna bakgrund måste gemenskapsindustrin vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att förhindra att antidumpningstullen absorberas och/eller att denna kringgås genom montage av kopiatorer inom gemenskapen och/eller i tredje land genom att utnyttja de särskilda förfarandena i antidumpningsgrundförordningen. De särskilda förfarandena mot absorption av antidumpningstullen (artikel 12 i 1994 års grundförordning) och mot kringgåenden (artikel 13 i förordningen) förutsätter emellertid att gemenskapsindustrin inger en begäran därom. En sådan begäran skall innehålla tillräckliga bevis eller uppgifter för att motivera att en översyn påbörjas. Insamlingen av bevisning, förberedelsen och ingivandet av begäran, samråd med medlemsstaterna, påbörjandet av förfarandet, kommissionens undersökningar samt gemenskapsmyndigheternas beredning och antagande av beslutet tar vidare i alla händelser minst två år i anspråk.

94 Begränsningen av tillämpningstiden för förordning nr 2380/95 till två år berövar således gemenskapsindustrin dess rätt till rättsligt skydd enligt antidumpningsgrundförordningen, eftersom denna tid inte är tillräcklig för att säkerställa genomförandet av de rättigheter som denna har enligt artiklarna 12 och 13 i 1994 års grundförordning. Begränsningen av tillämpningstiden innebär således ett väsentligt åsidosättande av gemenskapsindustrins rättigheter.

95 Kommissionen har dessutom i en skrivelse av den 7 april 1995 påpekat att det fanns skäl att besluta om en tillämpningstid för antidumpningsförordningen som möjliggjorde ett effektivt genomförande av antidumpningsåtgärderna och i förekommande fall att de särskilda förfarandena som föreskrevs i grundförordningen påbörjades.

96 Kommissionen har till en början påpekat att sökandens påståenden om absorption eller kringgående av antidumpningstullen i framtiden är rena spekulationer, eftersom sökanden inte har förebringat någonsomhelst bevisning för dessa påståenden.

Sökandens hänvisningar till de konstateranden som tillkommit inom ramen för översynsförfarandet är inte relevanta, eftersom de avser det förflutna. Den ökande dumpningen kan inte bara förklaras av en absorption av antidumpningstullen utan även av en ökning av normalvärdet. Slutligen har kommissionen i förfarandet som utmynnade i antagandet av den ursprungliga antidumpningstullen genom förordning nr 535/87 inte räknat med underprissättning och det är därför inte möjligt att konstatera om det har skett en ökning av underprissättningen.

97 I vart fall kan begränsningen av tillämpningstiden för förordning nr 2380/95 till två år inte anses innebära att sökanden berövas det rättsliga skydd som han är garanterad enligt 1994 års grundförordning. I synnerhet hade begäran om inledande av ifrågavarande förfaranden kunnat grundas på händelser som låg tidigare än antagandet av förordning nr 2380/95, eftersom antidumpningstullen som införts genom förordning nr 535/87 fortfarande var i kraft under översynsförfarandet. Sökanden hade i förekommande fall till och med haft möjlighet att göra detta slags begäran under översynsförfarandet.

98 I det förevarande fallet är begränsningen av tillämpningstiden för förordning nr 2380/95 till två år motiverad med hänsyn till särskilda omständigheter. Om denna begränsning av tillämpningsperioden för antidumpningsåtgärderna skulle anses medföra att gemenskapsindustrin endast kan utnyttja de i artiklarna 12 och 13 i 1994 års grundförordning föreskrivna förfarandena i begränsad utsträckning så är det en följd som accepteras inom ramen för det rättsliga system som infördes genom denna förordning.

99 Om sökanden bevisar absorption eller kringgående av antidumpningstullar kan han för övrigt grunda en ny begäran om överprövning på dessa bevis.

Förstainstansrättens bedömning

100 Det kan till en början noteras att prövningen av förevarande grund skall ske med utgångspunkt i den grundförordning som var i kraft vid tidpunkten för antagandet av förordning nr 2380/95, det vill säga 1994 års grundförordning, eftersom eventuella ansökningar om påbörjande av förfaranden till skydd för gemenskapsindustrin mot absorption eller kringgående av dumpning skulle göras i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.

101 I förevarande fall finns det inget som tyder på att begränsningen av tillämpningstiden för förordning nr 2380/95 till två år innebar ett åsidosättande av gemenskapsindustrins rättigheter att bekämpa absorption eller kringgående av antidumpningstull.

102 Det kan nämligen konstateras att sökanden inte har förebringat någonsomhelst bevisning för att det vid tidpunkten för antagandet av förordning nr 2380/95 förelåg en överhängande fara för absorption eller kringgående av antidumpningstull. I alla händelser tillåter 1994 års förordning inte att några slutgiltiga antidumpningsåtgärder vidtas som är tillämpliga mer än fem år och det är således oundvikligt att de slutgiltiga antidumpningsåtgärderna efter högst tre år upphör att gälla inom en frist av minst två år om inte någon begäran om översyn inges. Av detta följer att även om man skulle anta att det i praktiken är svårt för gemenskapsindustrin att utnyttja de förfaranden som finns för att skydda denna industri mot eventuell absorption eller kringgående av antidumpningstull när antidumpningsåtgärderna upphör att gälla efter två år så är detta en situation som är inneboende i det rättsliga system som tillskapats genom grundförordningen.

103 Talan kan således inte heller bifallas på denna grund.

Yrkandet om utgivande av handlingar

104 Sökanden har uppgivit att kommissionen har föreslagit att de slutgiltiga antidumpningsåtgärderna skall tillämpas till augusti 1998. Under diskussionerna angående detta förslag inom antidumpningskommittén och rådet skulle dock företrädarna för vissa medlemsstater ha begärt att tillämpningstiden för de slutgiltiga åtgärderna skulle reduceras. Då sökanden inte känner till vilka skäl som anfördes till stöd för en sådan reduktion har denne yrkat att förstainstansrätten skall förplikta kommissionen och rådet att utge antidumpningskommitténs och rådets sammanträdesprotokoll avseende kommissionens förslag.

105 Förstainstansrätten erinrar om att en undersökning av institutionernas interna handlingar för att kontrollera om en ifrågasatt rättsakt har påverkats av andra överväganden än dem som är angivna i motiveringen till densamma eller som institutionen har åberopat inför förstainstansrätten utgör en handläggningsåtgärd av undantagskaraktär. Den förutsätter att omständigheterna i samband med ifrågavarande rättsakts tillkomst ger upphov till allvarliga misstankar vad gäller de verkliga skälen och särskilt misstanke att dessa skäl inte skulle överensstämma med gemenskapsrätten och således innebära maktmissbruk (se domstolens beslut av den 18 juni 1986 i de förenade målen 142/84 och 156/84, BAT och Reynolds mot kommissionen, REG 1986, s. 1899, punkt 11).

106 I det förevarande fallet har sökanden inte åberopat att det skulle föreligga något maktmissbruk eller ens utvecklat varför han anser att de skäl som är angivna i förordning nr 2380/95 inte skulle vara identiska med dem som angivits vid antagningsförfarandet för denna.

107 Sökandens yrkande om utgivande av handlingar kan därför inte bifallas.

108 Av vad som har anförts ovan följer att talan skall ogillas.

Rättegångskostnader

109 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Vesterdorf Bellamy Moura Ramos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 juli 1998.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitiesekreterare Ordförande